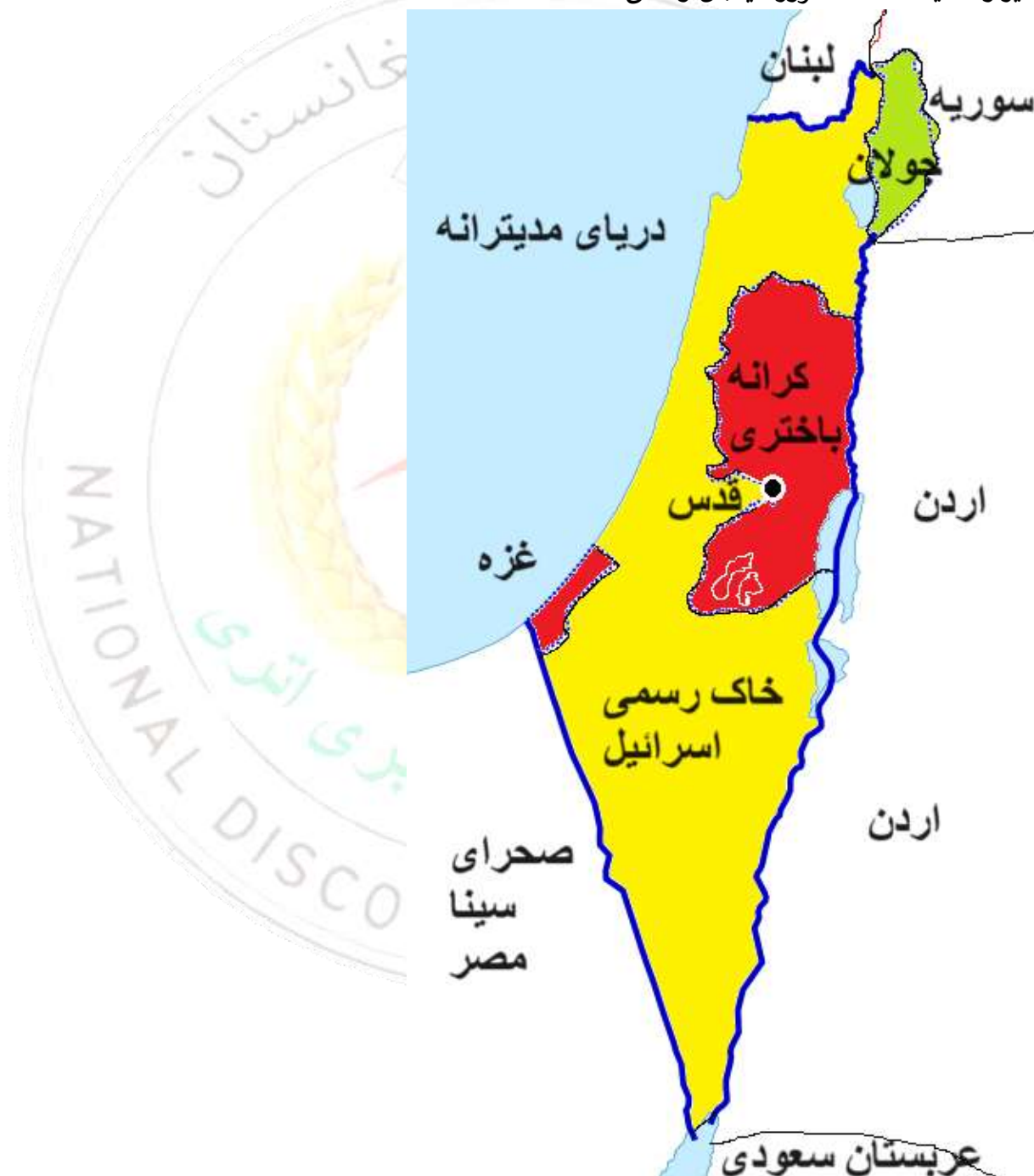

پیشینه شناخت فلسطین و شناخت دو کشور فلسطین واسرائیل تحلیل روز:

طرح سازمان ملل متحد برای تقسیم فلسطین به دو کشور مستقل طی قطعنامه معروف سال 1947 تصویب شده بود، اما طی 77 سال این قضیه با برخورد های سیاسی و منافع هریک از طرف های در گیر و حامیان شان تا امروز لاینحل و معلق مانده است.

قطعه‌نامه مذکور سرزمین فلسطین را به دو کشور یهودی و عرب تقسیم می‌نمود که 55 درصد اراضی سرزمین فلسطین به اسرائیل تعلق می‌گرفت و شهر بیت‌المقدس (اورشلیم) به صورت بین‌المللی اداره می‌شد.

مخالفان این طرح پیشنهاد را به نفع صهیونیست‌ها تلقی می‌کردند، چرا که جمعیت عرب فلسطین دو برابر جمعیت یهودی بود و بیشتر از زمین‌ها را به کشور یهودی تخصیص داده شده بود تقسیم مورد پذیرش سازمان‌های یهودی قرار گرفت و اما کمیته عالی عرب، اتحادیه عرب و دیگر رهبران و حکومت‌های عرب طرح را رد کردند. همچنان به پذیرش هرگونه تقسیم قلمرو ابراز بی‌علاقگی کردند. با این استدلال که ناقض اصول تعیین سرنوشت در منشور ملل متحد می‌باشد جنگ داخلی در فلسطین درگرفت و طرح پیاده نشد.

راه حل دو دولت و دو حکومت فلسطین و اسرائیل

راه حل «دو دولت» را بسیاری از کشورهای جهان حتی کشورهای پشتیبان اسرائیل از جمله دولت کنونی امریکا بهترین راه حل برای حل مشکل اسرائیل و فلسطین می‌دانند. آنتونی بلینکن، وزیر امور خارجه امریکا، بارها این راه حل را تنها راه صلح در شرق میانه اعلام کرده است.

این راه حل پیش از اقدام سال 1947 سازمان ملل متحد در 1936 که هنوز فلسطین تحت قیمومیت انگلستان بود به دنبال شورش بزرگ عرب‌های فلسطین برضد بریتانیا و در مخالفت با مهاجرت روزافزون یهودیان به آن سرزمین «کمیسیون سلطنتی برای فلسطین» تشکیل شد. وظیفه کمیسیون، تحقیق درباره علت‌های شورش بود و مدیریت آن را دولت بریتانیا به عهده «لرد ویلیام پیل»، یکی از سیاستمداران باسابقه، گذاشته بود. از همین رو آن کمیسیون به «کمیسیون پیل» نیز معروف است. کمیسیون پیل پس از چند ماه تحقیق در سال 1937 به دولت بریتانیا پیشنهاد کرد که بهتر است به قیمومتش بر سراسر فلسطین به استثنای دهلیز پیرامون اورشلیم پایان دهد و آن سرزمین را میان دو دولت عرب و یهود تقسیم کند. آن پیشنهاد را مقام‌های میانه رو عرب و یهودی فلسطین به رغم میل باطنی‌شان پذیرفتند.

این قضیه طی 77 سال فراز و نشیب‌های گوناگون را داشت و دارد.

بهرحال: این راه حل دو کشور مستقل فلسطین و اسرائیل اخیراً مطرح و از سوی سه کشور اروپایی تایید شده است. کشور مستقل اسرائیل و عضو کامل سازمان ملل متحد، هم اکنون وجود دارد و تنها نیاز است کشور مستقل فلسطین، برپا شود. یعنی سازمان ملل متحد، امریکا و اروپا و سایر کشورها آن را به رسمیت بشناسند.

طالبان درحالی اقدام کشورهای اسپانیا، آیرلند و ناوری را مبنی بر شناسایی حکومت فلسطین مثبت توصیف می‌کند که تجاوز اسرائیل را به خاک‌های تاریخی فلسطین محکوم می‌کنند.

چندی قبل ولادیمیر پوتین این طرح را تازه ساخت و بعد شماری از کشورهای اروپایی مانند سویدن نیز به آن پیوستند.

حال که روی هردلیلی غرض پایان دادن به مناقشه فلسطین و اسرائیل کشورهای یاد شده اروپایی خواسته اند راه حل قدیم را رویدست گیرند لازم است این روند تقویه گردد.

با اعلام ایرلند، هسپانیا و ناروی، شمار کشورهای که فلسطین را به رسمیت می‌شناسند به بیش از 143 کشور رسید.

البته فلسطین هم اکنون در سازمان ملل متحد، به عنوان یک دولت ناظر (کشوری که عضو کامل نیست و حق رای ندارد) عضو است. عضویت کامل و با حق رای فلسطین در سازمان ملل متحد، نیازمند موافقت شورای امنیت است. در شورای امنیت نیز 5 عضو دائمی به این موضوع باید رای موافق یا خنثی بدهند و از ارائه رای منفی (وتو) خودداری کنند. در آخرین رای گیری شورای امنیت سازمان ملل متحد درباره عضویت کامل فلسطین در سازمان ملل (در سال 2010) چین و روسیه، رای موافق، فرانسه و انگلیس رای ممتنع و آمریکا با رای مخالف، این طرح را وتو کرد و مانع از تصویب آن شد.

عضویت کامل فلسطین در سازمان ملل متحد به معنی به رسمیت شناختن استقلال و برپایی کشور مستقل فلسطین از نگاه سازمان ملل متحد می‌باشد.

